

[Erna Sørensen.]

det ærede medlem hr. Vagn Bro, at vi overvejer nærmere i udvalget, om man har fundet den helt rigtige formulering. Princippet synes jeg er rigtigt, for man må fremfor alt prøve at få en fader til et barn, selv om det er født uden for ægteskab, og man må i hvert fald begrænse antallet af bidragspligtige til én. Det andet passer ikke til tiden og den udvikling, der er sket i årene fra 1937.

Der er en paragraf, som ikke har været omtalt af de foregående ordførere, nemlig den paragraf, hvorefter man har pligt til at henvende sig til mødrehjælpsinstitutionen for at få en faderskabssag rejst. Undtagelsesbestemmelsen i § 10, hvorefter en moder kan undlade at oplyse, hvem der er fader til hendes barn, må vi have. Det vil kun være i ganske enkelte tilfælde, moderen kan blive fri for at opgive det. Det må være hovedreglen, at hun har pligt til at opgive, hvem der er fader til barnet, især efter at man har givet børn født uden for ægteskab de samme rettigheder som børn født i ægteskab. Jeg kan dog ikke se, hvorfor man skal have en så kategorisk bestemmelse, at enhver henvendelse om rejsning af faderskabssag skal rettes til mødrehjælpen. Det har været fortrinligt uden for København, at man har kunnet henvende sig til politimesteren. Jeg har i hvert fald aldrig været ude for, at politimesteren og hans medhjælpere ikke fuldt ud har kunnet klare disse sager. Jeg har indtryk af, at en sag i mødrehjælpen vil kunne vokse ganske forfærdeligt og forhales gang på gang, fordi den skal gå gennem så mange hænder, og fordi der skalskrives og undersøges så meget. Den ordning, at man går til politimesteren eller i København til overpræsidiat, finder vi naturlig, og vi er ikke glade for den paragraf, den højtærede justitsminister har indsat. Vi håber, at der kan opnås en sådan ændring af paragraffen, at det ikke bliver obligatorisk, at man skal henvende sig til mødrehjælpen, men at man også har ret til at henvende sig til politimesteren. Det vil også være mere praktisk, da der ikke er mødrehjælpsinstitutioner i alle byer, så det kan være forbundet med omkostninger at rejse til en anden by for at få sagen behandlet af mødrehjælpen.

Der næst kommer vi til spørgsmålet om

underholdspligten over for børn. I § 13 er optaget bestemmelsen fra den gamle lov om barnets underhold efter forældrenes forhold, en meget naturlig regel. Der står: „Barnet skal forsørges, opdrages og uddannes under hensyn til forældrenes livsvilkår og barnets tarv.“ Denne bestemmelse gælder såvel for børn uden for ægteskab som for børn i ægteskab. Her mener jeg at praksis burde ændres lidt, idet det jo ikke altid er tilfældet, at bidraget fastsættes efter de forhold, hvorunder faderen lever. Man ser på, hvordan moderens indtægtsforhold er, og i masser af tilfælde sættes faderens bidrag til det almindelige normalbidrag, og der sker ingen ændring heri, indtil barnet bliver 18 år, selv om mandens forhold har forbedret sig væsentligt. Endnu mere grelt stiller det sig i tilfælde, hvor ægteskabet opløses ved separation eller skilsmisse. Når man i mange år har beskæftiget sig med skilsmisssager, har man den triste erfaring, at de børn, der lever hos moderen og opdrages hos hende, i de fleste tilfælde lever dårligere og har ringere chancer, end de burde have under hensyn til de kår, som den ægtemand har, der har forladt hjemmet og er fri og frank eller måske har indgået et andet ægteskab og derved fået nye forpligtelser. Jeg mener, at denne praksis bør tages op til revision, og jeg håber, at den højtærede justitsminister vil forstå mine betragtninger. Der kan sikkert gøres en hel del for at få en mere retfærdig ordning på dette område.

Der er en anden betragtning, som heller ikke har været gjort gældende i dag. Man har været glad for reglen om særligt tilskud til fortsat skolegang og uddannelse efter det 18. år, endog til det 24. år. For mig står det sådan, at det burde være hovedreglen, at der svares underholdsbidrag til barnets 21. år, for så vidt det er under uddannelse. Når man er til mægling om underholdsbidragets størrelse, er der næsten altid problemer netop på dette punkt, idet manden nødvendig vil forpligte sig ud over barnets 18. år, og dette hviler som et tryk på moderen, som arbejder for at holde hjemmet oppe og få sine børn frem. Det er helt i tidens ånd, hvis man får lavet det om, så det er hovedreglen, at der svares bidrag til barnets 21. år, hvis det er under uddannelse, og jeg vil gerne henstille til den højtærede justitsminister at undersøge, om man ikke